

zorem rekursního soudu, že šlo v souzeném případě o pohledávku již »rozhodnutou«. O takové pohledávce lze mluvit teprve tehdy, když rozsudek jest pravoplatný. Proto také v § 21 cit. vl. nař. se klade důraz na pravoplatnost rozhodnutí. V souzeném případě šlo však o spornou pohledávku, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem nabyvším právní platnosti teprve 3. března 1936, a proto bylo na souzený případ použití zvláštního ustanovení § 21 cit. vlád. nař. První soud podle tohoto ustanovení správně určil, že závazek dlužníka k placení prvé splátky nastává nejbližší 1. dubnem po pravoplatnosti rozhodnutí o pohledávce, t. j. dnem 1. dubna 1936.

Čís. 15153.

Příplatky k pensijnímu důchodu, poskytované bývalému zaměstnanci jeho bývalým zaměstnavatelem z důvodu jeho dřívějšího zaměstnání jsou výslužným ve smyslu § 2 odst. 1 zák. č. 314/20 a zabavitelné pouze do třetiny.

Dlužník nemá nárok, by požíval zároveň jak existenčního minima, vyňatého podle § 2 odst. 1 zák. č. 314/20 z exekuce, tak i pensijních důchodů, jež jsou podle § 46 zák. č. 26/29 nezabavitelné, a aby takto měl ve skutečnosti dvě existenční minima.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1936, R I 474/36.)

N i ž š í s o u d y povolily vymáhající věřitelce exekuci na měsíční dávky 924 Kč, které dlužník dostává od své bývalé zaměstnavatelky Okresní nemocenské pojišťovny v B. jako příplatky k pensijnímu důchodu, vyplácenému pensijním ústavem zaměstnanců nemocenských pojišťoven v republice Československé v P., r e k u r s n í s o u d s obmezením, že povinnému musí mŕstati ze zabaveného platu 4.000 Kč ročně volných.

N e j v y š š í s o u d změnil usnesení rekursního soudu potud, že z napadeného usnesení vyloučil obmezení o existenčním minimu 4.000 Kč ročně.

D ů v o d y:

Mylný jest názor vymáhající věřitelky, že příplatky, jež poskytuje dlužníku k pensijnímu důchodu jeho bývalá zaměstnavatelka, nemají povahu »výslužného« ve smyslu § 2 zákona ze dne 15. dubna 1920 čis. 314 Sb. z. a n., nýbrž jen povahu obyčejné renty, na kterou lze vésti exekuci bez jakéhokoliv obmezení, protože prý »výslužným« podle § 2 uvedeného zákona jest rozuměti jen skutečný pensijní důchod, který soukromým zaměstnancům vyplácí pensijní ústav a který jest nyní podle § 46 zákona čis. 26/29 Sb. z. a n. pro obyčejné pohledávky nezabavitelným. Výslužným podle § 2 zákona čis. 314/20 Sb. z. a n. se rozumí všeliké platy, jež jsou bývalému zaměstnanci poskytovány z důvodu jeho dřívějšího zaměstnání ve službách veřejných i soukromých jakéhokoliv

druhu. To vyplývá nejen ze samého pojmu »výslužného«, nýbrž i ze srovnání § 2 odst. 1 s § 1 odst. 1 jmenovaného zákona. Na pojmenování těchto platů nesejde, neboť i zákon uvádí v odst. 1 § 2 vedle slova »výslužné« také ještě v závorce slova »proviše a podobně«. V podstatě nesejde ani na tom, zda tyto dávky vyplácí oprávněné osobě její bývalý zaměstnavatel sám nebo někdo jiný za něj (na př. na základě pojištění), neboť po té stránce nečiní zákon rozdílu. Jde-li o příplatky k pensijnímu důchodu, poskytované dlužníku jeho bývalou zaměstnavatelkou na základě dohody o jeho pensionování, tedy tvoří tyto příplatky ve skutečnosti část jeho výslužného a platí tedy o nich předpis § 2 odst. 1 zákona čis. 314/20 Sb. z. a n., že mohou býti exekučně zabaveny jen do třetiny. Ustanovení § 46 zákona čis. 26/29 Sb. z. a n. se ovšem na ně nevztahuje, jak bylo podrobně vyloženo v rozhodnutí čis. 14607 Sb. n. s. (R I 1045/35). V uvedeném směru nelze tedy dovolacímu rekursu přiznati oprávněnost. Dovolací rekurs jest však oprávněn, pokud brojí proti tomu, že rekursní soud uznal na další obmezení, že dlužníku musí zůstatí volnou částka 4.000 Kč rovněž z celkové sumy těchto příplateků. Podle § 2 odst. 1 zákona čis. 314/20 Sb. z. a n. lze z výslužného exekučně zabavití jen třetinu, vždy však tak, že volno musí zůstatí dlužníku ročních 4.000 Kč. Tato částka 4.000 Kč ročně jest zákonem stanovené existenční minimum. V § 46 zákona čis. 26/29 Sb. z. a n. o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách jest však ustanoveno, že zabavení nároků a dávek pojištěnců podle tohoto zákona jest přípustné jen k úhradě vypočtených tam nároků, o něž v souzeném případě nejde. Dlužník sám vykázal předloženými doklady, že má od pensijního ústavu zaměstnanců nemocenských pojišťoven invalidní důchod 33.984 Kč ročně (kromě vychovávacího příspěvku na syna), a celý tento jeho invalidní důchod jest podle § 46 zákona čis. 26/29 Sb. z. a n. pro vymáhanou pohledávku nezabavitelný, takže jen na tomto důchodu zůstává dlužníku volným daleko více, než činí existenční minimum 4.000 Kč ročně. Kromě toho dostává dlužník od své bývalé zaměstnavatelky příplatky k onomu důchodu ve výši 924 Kč měsíčně, tedy 11.088 Kč ročně, o nichž bylo již vyloženo, že pro ně platí předpis § 2 odst. 1 zákona čis. 314/20 Sb. z. a n. Pro posouzení přípustnosti objemu exekuce na tyto příplatky nelze však nepovšimnutým ponechatí dlužníkům invalidní důchod, naopak jest i k němu přihlídnouti a sčítati oba druhy jeho výslužných příjmů, na nichž dlužník dostává celkem 45.072 Kč ročně a z nichž jest částka 33.984 Kč v tomto případě nezabavitelná, zajišťujíc dlužníku rovněž existenční minimum. Podle doslovu a účelu uvedených zákonů jest tuto částku 33.984 Kč čítati do onoho existenčního minima, jež musí dlužníku zůstatí za všech okolností volné, neboť nebylo úmyslem zákonodárcovým, aby dlužník požíval současně v neztenčené míře výhod obou zákonů — i zákona čis. 314/20 Sb. z. a n. i zákona čis. 26/29 Sb. z. a n. — a aby takto měl ve skutečnosti dvě existenční minima. Nelze proto za správný uznati názor rekursního soudu, že existenční minimum 4.000 Kč ročně jest vypočítati zvláště jen z příplateků, jež dlužníku vyplácí Okresní nemocenská pojišťovna v Berouně, neboť pak by byla dlužníku přiznána vlastně dvě existenční minima, to jest 4.000 Kč a

33.984 Kč, úhrnem 37.984 Kč ročně, což nelze srovnati s duchem zákona a s požadavkem spravedlnosti v poměru k vymáhajícím věřitelům (srovnej obdobné rozhodnutí čis. 12108 Sb. n. s.).

Čís. 15154.

Napadl-li zaměstnanec obce usnesení obecního zastupitelstva, jímž byl ze služeb obce propuštěn, správním pořadem pro neplatnost, nemůže se domáhati na soudě přezkumu platnosti tohoto usnesení, dokud o tom nebylo rozhodnuto s konečnou platností pořadem správním.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1936, Rv I 82/36.)

Žalobce navrhl, aby soudním výrokem bylo najisto postaveno, že usnesení obecního zastupitelstva žalované obce, kterým bylo vysloveno, že se žalobce ze služeb žalované obce propouští, jest neplatné, že služební poměr žalobcův k žalované obci není tímto neplatným usnesením ukončen a že tudíž trvá dále. Do tohoto usnesení podal žalobce ještě před zahájením tohoto sporu stížnost k nadřízeným správním orgánům, jež o ní dosud nerozhodly. Žalobě nebylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Základní otázkou jest platnost nebo neplatnost usnesení obecního zastupitelstva. Žalobce spatřoval jeho neplatnost především v tom, že bylo vydáno na základě nálezu disciplinární komise, proti němuž bylo podáno odvolání, a dále i v tom, že disciplinární řízení, provedené disciplinární komisí první stolice, bylo zmatečné. Žalobce však podal proti usnesení obecního zastupitelstva, o něž tu jde, odvolání k okresnímu úřadu a pak i k zemskému úřadu a o tomto jeho odvolání nebylo dosud pravoplatně rozhodnuto. Z toho plyne, že žalobce sám zvolil správní pořad, aby se jím domohl rozhodnutí o neplatnosti usnesení obecního zastupitelstva o svém propuštění. Bylo-li takto na zákrok žalobcův zahájeno řízení správní o otázce neplatnosti usnesení obecního zastupitelstva, nemůže se žalobce toho času ještě domáhati na soudě výroku, že jest neplatné usnesení, jež podle jeho vlastního přednesu nenabylo ještě právní moci a tedy právní účinnosti. Za tohoto stavu věci nelze usnesení obecního zastupitelstva pokládati ještě za konečné, ale soud by mohl rozhodovati o jeho neplatnosti teprve tehdy, kdyby bylo jisto, že jde o usnesení nepodléhající přezkumu pořadem nadřízených úřadů správních. Soud se ještě nemůže pustiti do věcného rozhodování o neplatnosti usnesení obecního zastupitelstva, jak o to žádá žalobce, neboť nelze pokládati za vyloučené, že by usnesení obecního zastupitelstva na žalobcův opravný prostředek, vznesený v řízení správním, mohlo býti po případě i zrušeno. Soudní řízení není však určeno k tomu, aby se provádělo do zásoby, po případě zbytečně (viz rozh. č. 8229 Sb. n. s.).